

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 21. Explicatur quomodo fiat augmentum Charitatis, & an eius partes
sint homogeneæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38925

CAPV T XXI.

Explicatur quomodo fiat augmentum Charitatis, & an eius partes sint homogeneæ.

320 **S**I tempus ita componeretur ex partibus infinitis, vt non posset intrinsece actus cessare in instanti, quod videtur censuisse Aristotel. vtique ex hac infinitate non probaretur charitatis augmentum infinitum: quippe nullum præmium responderet instanti per se accepto, nisi primo instanti inceptiois propter specialem difficultatem, quam habet ipsum principiū in quolibet opere. Idque aliunde etiā est necessariū asserere: nisi enim
in

in primo instanti contritionis mereamur de congruo aliquam certam partem gratiæ quæ proinde tunc infundatur, remaneret simul cum contritione peccatum.

321 Ex alia verò parte etiam si tempus, a deoque intensio, quæ tempore mensuratur, constaret ex indiuisibilibus finitis, recurreret difficultas; quandoquidem nullus est actus meritorius adeò tenuis quin possit dari tenuior saltem ratione inferioris obiecti possibilis. Nullus est ergo actus qui mereatur vnicum indiuisibile gratiæ: Ex quo statim colligitur omnem actum meritorium habere sub se infinitos actus minus, & minus meritorios posibles, atque ita mereri indiuisibilia gratiæ
 infi-

De Charit. Cap. XXI. 433
infinita , vt patebit confide-
ranti .

321 Verius ergo censendū
est, sicut actus meritorij sunt
heterogenei inter se, ita etiam
præmia esse heterogenea; atq;
adeo partes gratiæ habitualis,
& visionis beatificæ nō differ-
re tantummodo secundū ma-
gis, & minus; sed secundū
perfectionem entitatiuam. Et
porrò nō omnem gratiam ha-
bitualem esse eiusdem rationis
perspicuè colligitur ex 5. Th.
3. p. q. 7. art. 1. ad 3. cum enim
posuisset gratiam habitualem
Christi esse finitam, negat ta-
men eam posse adæquari per
augmentum gratiæ habitualis
alterius hominis, quia ait, illas
esse diuersæ rationis, *unde sicut*
virtus ignis quantumcūque cre-

T

scat.

scat non potest adæquare virtu-
tem solis ita gratia alterius homi-
nis quantumcumque crescat non
potest adæquare gratiam Chri-
sti.

322 Et ratio à priori est,
quia ubi res quæ compensan-
tur, habent inæqualem perfe-
ctionem specificam, vel entita-
tiuam, non possunt coæquari
per compensationes homoge-
neas; quandoquidem perfectio
vnius speciei non potest esse
talis vt per suam solam multi-
plicationem omnino exæquet
perfectiorem omnium specie-
rum superiorum, & omnem
multiplicationē in singulis ea-
rum. Et quamuis in cōmercio
humano pecunia sit compen-
satio homogenea omniū mer-
cium specie differentium, &
inæ-

inæqualiū, id tamen prouenit partim ex inopia partim ex ignorantia humana, rationū quarū etiā cōmutantur inter se merces diuersæ rationis, quas certū est aut nūquam, aut fere nūquam esse omnino pares in æstimabilitate, idque indicauit Aristoteles s. Eth. At respectu retributoris potentissimi, & sapientissimi qualis est Deus, debent omnia merita diuersæ rationis habere præmium quoque diuersæ rationis, & idem dicendum est de demeritorum pæna, atque adeo de cruciatis Purgatorij, vel Inferni.

323 Nil ergo repugnat gratiam habitualem (atque adeo habitum charitatis, & cæteros habitus, qui augentur ad mensuram gratiæ) constare

ex

ex partibus diuersæ rationis,
 quæ tribuant ius ad di-
 uersam visionem bea-
 tificam, qua co-
 gnoscatur
 Deus perfectiùs, & in
 eo cognoscantur
 perfectiores
 creatu-
 ræ .

